

under Nr. 6 skulde kunne gjenneføres til Befolkningens Tilfredshed, naar det vilde søge til, at der i et Sogn kan afholdes offentlige Forsamlinger men ikke i et andet Sogn, der hører til samme Pastorat. Lad os tænke os et andet Tilfælde, som gjør det endnu mere klart. Jeg sætter, at en Mand ønsker at holde et politisk eller et landøkonomisk Foredrag i en fra ham længere bortliggende Egn — naar han vil holde det i sit eget Sogn, er det ham let at faae Bækked om, hvorvidt der til den paagjældende Tid er Gudstjeneste i Sognet; — skal det da være Pligt for ham først at skaffe sig Underretning om, hvorvidt der er Gudstjeneste eller ikke? Det er jo vistnok meget mærkeligt, at en saadan Bestemmelse træffes, som skulde paalægge Borgerne en saadan Pligt. Der er flere Punkter i disse Forslag, som jeg kunde have Noget at sige om, men jeg finder mig ikke foranlediget dertil i Diebliffet. Jeg anbefaler at stemme for Wændingsforslaget under Nr. 6, som bemærket under den Forudsætning, at der, naar Sagen er kommen tilbage til det andet Thing, ved den ærede Justitsministers Belvillie maa opnaas en Affattelse deraf, hvorom begge Thing kunne forenes. — Jeg skal ikke gjøre synderlige Bemærkninger til de andre Punkter. Jeg skal saaledes indrømme de Herrer, der mene, at det bør tilstedes at udsælge Sodavand og kjølede Drikke, at derimod kan der ikke være Noget at indvende. Hvad angaar Tøgen og Skyden, har den ærede sidste Taler allerede ansøgt, at det vil gjøre for stor Indskrænkning i den personlige Frihed, at en Mand, naar han har Ret til at udøve Jagt, ikke maa udøve denne Ret om Søndagen. Jeg kan derfor ikke stemme for dette Forslag. Hvad angaar Helligholdelsen af Aftenerne forud for de store Helligdage, der ere nævnte, er det vistnok en Følelsesag, som der kan være meget forskjellige Meninger om. Det kan være smukt at helligholde disse Aftener, men jeg kan troste det ærede Mindretals Ordfører med, at Befolkningen vil nok vide, om den vil søge det ene eller det andet Sted hen. I Øvrigt skal jeg lige overfor den ærede Ordførers Bekymring, naar han ved Motiveringen af Wændingsforslaget under Nr. 5 bemærkede, at naar der afholdes et offentligt Møde i et Nabo sogn, vil Befolkningen snarere drages derhen end til Kirken, dog bemærke, at det jo kommer an paa, hvorledes Befolkningens Stemning er; jeg tror, at vi maa lade det være en fri Sag for Folk, enten de ville gaa til Kirke eller til Møder, og at i alt Fald skulle vi ikke træffe Bestemmelser, der kunne hindre dem i at gaa, hvorformhelst de ønske. Det er naturligvis min personlige Opfattelse, jeg her har fremsat, og jeg beder ærede Medlemmer, der finde, at der er Noget i, hvad jeg har sagt, at stemme for Forslaget Nr. 6 og imod Forslaget Nr. 5.

Orenbøll: Den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kred (Schlegel) fremkom med forskjellige

Bemærkninger, som jeg kunde ønske at udtale mig lidt nærmere om. Først var det ærede Medlem misfornøjet med det Wændingsforslag, der af Udvalget er stillet under Nr. 4 til § 5, nemlig at Ordene „Klapjagt og Jagt i Selvkaber“ skal forandres til „Jagt og anden Skydning“, og han udtalte blandt sine forskjellige Betæneligheder om dette Spørgsmaal ogsaa den mærkelige Sætning, at dette Forslag fra Udvalgets Side formentlig skulde være motiveret ved at komme Krybskytterne til Livs. Jeg maa ærlig talt sige, at Ordet Krybskytte har ikke været nævnt eller Tanken derom fremsat i Udvalget, men det forekommer mig ogsaa, at uden Henhyn til, om man kjender Udvalgets Forhandlinger eller ikke, er det en besynderlig Antagelse, at Diemedet med dette Forslag skulde være at komme Krybskytterne til Livs. Jeg har kjendt Afstillet til Krybskytteriet i min Embedsvirksohmhed, men jeg tror, at Krybskytterne bryde sig meget lidt om Helligdagsanordningen. Enten det staar her i Loven eller ikke, vil det være Krybskytten ligegyldigt, thi bliver han greben, er den Mulkt og de andre Ubehageligheder, han faar, saa væsentlige, at en lille Mulkt efter Helligdagsanordningen vil være aldeles forsvindende. Jeg tror, at dersom Nogen vil holde paa eller være imod Krybskytterne, er det vistnok disse aldeles ligegyldigt, enten det staar i en Lov, at de ikke maa gaa paa Krybskytteri om Søndagen, eller ikke. Krybskytteriet er en Næringsvei, i det Mindste for Mange og paa mange Steder, og om de virkelig en Gang imellem skulde risikere en Mulkt af 1 Krone eller en lille Smule mere, har for dem Intet at betyde. Nei det, der har foranlediget Udvalget til at stille Forslag, er for det Første den Betragtning, at der aldeles ikke er nogen Grund til at gjøre Forskjel paa Jagt alene og Jagt i Selvkaber. Det, som gjør, at man forbyder Jagt, er jo Skydningen, og det kommer ikke an paa, hvor mange eller hvor faa Skud der bliver skudt; det er noget rent tilfældigt. En enkelt Jæger, der f. Ex. gaar paa Bekkasinjagt, skyder mange flere Skud, end der maaske skydes paa en Klapjagt, saa det er aldeles meningsløst at gjøre Forskjel paa, om der er een Person eller der er flere; thi den Forstyrrelse, der vækkes, er uberegnelig. Vil man gaa ud fra dette Synspunkt, vil jeg sige, at den Jagt af Enkelte, der holdes omkring paa Marker i Nærheden af Kirkerne, skulde snarere forbydes end Klapjagter i Skove, der ligge langt fra Kirkerne, og hvor Jagten slet ingen Forstyrrelse kan volde. Men det, at Folk rende rundt paa Markerne og plasse, forstyrer den Ro og Fred, der bør være paa Helligdagene. Jeg skal dernæst gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, som Udvalget foreslaar, er ikke noget Nyt, idet jeg vil bringe i behagelig Erindring, at noget Tilsvarende staar i Forordningen af 26de Marts 1845, hvor det hedder, at selv Jagt af Enkelte er forbudt under Gudstjenesten,